ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

9. září 2011 *

Ve věci T-36/09,

dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, se sídlem v Karlsruhe (Německo), zastoupená O. Bludovskym a C. Melleinem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), původně zastoupenému J. Novaisem Gonçalvesem, poté G. Schneiderem, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem OHIM byla

Distribuciones Mylar, SA, se sídlem v Gelves (Španělsko),

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 30. října 2008 (věc R 228/2008-1), týkajícímu se námitkového řízení mezi Distribuciones Mylar, SA a dm-drogerie markt GmbH & Co. KG,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení J. Azizi, předseda, E. Cremona a S. Frimodt Nielsen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 23. ledna 2009,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 19. května 2009,

s přihlédnutím k rozhodnutí ze dne 1. července 2009 nepovolit předložení repliky,

s ohledem na písemné otázky položené Tribunálem účastníkům řízení,

s ohledem na vyjádření účastníků řízení došlá kanceláři Tribunálu dne 15. dubna 2011,

s ohledem na nepodání návrhu účastníků řízení na nařízení jednání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení a vzhledem k rozhodnutí na základě zprávy soudce zpravodaje a podle článku 135a jednacího řádu Tribunálu rozhodnout bez ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazené nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1)], stanoví ve svém jedenáctém a dvanáctém bodě odůvodnění (nyní body odůvodnění 12 a 13 nařízení č. 207/2009), následující:

„vzhledem k tomu, že pro každou jednotlivou ochrannou známku jsou nezbytná správní opatření na úrovni Společenství k provedení předpisů o ochranných známkách zavedených tímto nařízením; že je tedy pro zachování stávající organizační

struktury a vyváženosti pravomocí nezbytné zřídit Úřad pro harmonizaci ve [na] vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), který je v technických věcech nezávislý a má právní, správní a finanční autonomii; že je proto nezbytné a vhodné, aby to byl subjekt Společenství s právní subjektivitou a výkonnou pravomocí udělenou tímto nařízením a aby působil v rámci práva Společenství, aniž by zasahoval do pravomocí orgánů Společenství;

vzhledem k tomu, že účastníkům, jichž se dotýkají rozhodnutí Úřadu, je třeba zaručit právní ochranu způsobem odpovídajícím zvláštnostem práva ochranných známek; že je proto zakotveno ustanovení o odvolání proti rozhodnutí průzkumových referentů a jednotlivých oddělení Úřadu; že pokud oddělení, jehož rozhodnutí je napadeno, nezmění své rozhodnutí, je odvolání předáno odvolacímu senátu Úřadu, který o něm rozhodne; že rozhodnutí odvolacího senátu pak podléhají přezkoumání Soudním dvorem Evropských společenství, který může napadené rozhodnutí zrušit nebo změnit."

2 Článek 60a nařízení č. 40/94 (nyní článek 62 nařízení č. 207/2009), ve znění plynoucím z nařízení Rady (ES) č. 422/2004 ze dne 19. února 2004, kterým se mění nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 70, s. 1; Zvl. vyd. 17/02, s. 3), upravuje odvolání zmíněné ve dvanáctém bodě odůvodnění nařízení č. 40/94, podle něhož „pokud oddělení, jehož rozhodnutí je napadeno, nezmění své rozhodnutí, je odvolání předáno odvolacímu senátu Úřadu, který o něm rozhodne". Článek 60a nařízení č. 40/94 stanoví:

„1. Pokud proti straně, která odvolání podala, podá námitku jiná strana a pokud oddělení, jehož rozhodnutí je napadeno, považuje odvolání za přípustné a důvodné, oddělení tomuto odvolání vyhoví.

2. Odvolání lze vyhovět pouze v případě, že oddělení, jehož rozhodnutí je napadeno, oznámí svůj úmysl odvolání vyhovět druhé straně a tato strana jej akceptuje ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy oznámení obdržela.

3. Pokud druhá strana ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy oznámení podle podstavce 2 obdržela, neakceptuje, že odvolání má být vyhověno, a vydá o tom prohlášení nebo ve stanovené lhůtě žádné prohlášení nevydá, postoupí se odvolání bez vyjádření k věci bezodkladně odvolacímu senátu.

4. Pokud však oddělení, jehož rozhodnutí je napadeno, nepovažuje odvolání za přípustné a důvodné ve lhůtě jednoho měsíce poté, co došlo odůvodnění, postoupí namísto přijetí opatření stanovených v odstavcích 2 a 3 dané odvolání bez vyjádření k věci bezodkladně odvolacímu senátu."

3 Článek 77a nařízení č. 40/94 (nyní článek 80 nařízení č. 207/2009), který byl též vložen nařízením č. 422/2004, stanoví:

„1. V případě, že Úřad provedl zápis v rejstříku nebo vydal rozhodnutí obsahující zjevnou procesní chybu jím zaviněnou, zajistí, aby byl zápis vymazán nebo rozhodnutí zrušeno. V případě, že v řízení existuje pouze jediná strana a zápis nebo akt ovlivní její práva, provede se výmaz nebo zrušení, i pokud nebyla daná chyba této straně zjevná.

2. Výmaz nebo odvolání podle odstavce 1 provede z moci úřední nebo na žádost některého z účastníků řízení oddělení, které provedlo daný zápis nebo vydalo dané rozhodnutí. Výmaz nebo zrušení se provede ve lhůtě šesti měsíců ode dne zápisu v rejstříku nebo dne vydání rozhodnutí po konzultaci s účastníky řízení a případnými majiteli práv k dané ochranné známce Společenství zapsanými v rejstříku.

3. Tento článek se nedotýká práva stran podat odvolání podle článků 57 a 63 nebo možnosti opravit podle postupů a podmínek stanovených v prováděcím nařízení uvedeném v čl. 157 odst. 1 jakékoli jazykové chyby či chyby v psaní a zjevné omyly v rozhodnutí Úřadu nebo chyby zaviněné Úřadem při zápisu ochranné známky nebo zveřejnění jejího zápisu."

4 Pravidlo 53 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), na které odkazuje čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 80 odst. 3 nařízení č. 207/2009), stanoví :

„Zjistí-li Úřad z moci úřední nebo z podnětu účastníka řízení, že rozhodnutí obsahuje gramatickou chybu, chyby v psaní nebo zjevnou nesprávnost, zajistí, aby odpovědný útvar nebo odpovědné oddělení tuto chybu nebo nesprávnost opravily."

Skutkový základ sporu

5 Dne 13. srpna 2004 podala společnost dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, která je v této věci žalobkyní, u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení č. 40/94.

6 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení dm.

7 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají zejména do tříd 9 a 16 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

– třída 9: „Baterie, brýle, exponované filmy, fotoaparáty, audiokazety a videokazety, paměti pro digitální fotoaparáty a zařízení ke zpracování dat, měřicí přístroje, teploměry, kryty na zásuvky, elektrické nosiče pro záznam obrazu a zvuku, kamery, CD vypalovačky, přístroje pro záznam, přenos a reprodukci zvuku a obrazu; počítačové tiskárny“;

– třída 16: „Papír, lepenka; papírenské zboží, ubrusy z papíru nebo buničiny, dětské plenky z papíru nebo buničiny, lepidla pro papírenství nebo domácnost, fotorůžky, fotoalba, fólie z umělých hmot na balení, odpadkové pytle z papíru nebo umělých hmot, sáčky jako obaly, pouzdra, pytlíky z papíru nebo umělých hmot, kovové balicí fólie, papírové ubrousky“.

8 Přihláška ochranné známky Společenství byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 19/2005 ze dne 9. května 2005.

9 Dne 26. července 2005 podala společnost Distribuciones Mylar, SA, která je v projednávané věci osobou podávající námitky, na základě článku 42 nařízení č. 40/94 (nyní článek 41 nařízení č. 207/2009) námitky proti zápisu přihlášené ochranné známky pro výrobky uvedené výše v bodě 7.

10 Námitky se zakládaly na starší španělské obrazové ochranné známce č. 2561742, přihlášené dne 13. října 2003 a zapsané dne 19. srpna 2004, vyobrazené následovně:

11 Námitky se zakládaly na všech výrobcích a službách, pro které byla starší ochranná známka zapsána a které spadaly do tříd 9 a 39 a odpovídaly následujícímu popisu:

– třída 9: „ Pokladny registrační, počítací stroje, zařízení ke zpracování dat a počítače“;

– třída 39: „Doprava, balení, skladování a distribuce počítačových komponentů, tiskařských výrobků a papírenského zboží“.

12 Důvodem uplatněným na podporu námitek byl důvod uvedený v čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 [nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009].

13 Žalobkyně nepředložila před námitkovým oddělením žádné vyjádření.

14 V rozhodnutí ze dne 16. května 2007, doručeném žalobkyni téhož dne, námitkové oddělení vyhovělo námitkám, pokud jde o výrobky spadající do třídy 9 uvedené výše v bodě 7, s výjimkou brýlí a teploměrů. Námitky byly naopak zamítnuty pro brýle a teploměry spadající do třídy 9, jakož i pro všechny výrobky spadající do třídy 16.

15 Pokud jde o exponované filmy a audiokazety a videokazety, námitkové oddělení uvedlo následující (s. 4, první a třetí pododstavec):

„[…] Tento stupeň podobnosti je též zjištěn u audiokazet a videokazet, neboť tyto zahrnují digitální kazety a mohou být použity v digitálních videokamerách. Kromě toho některé přístroje umožňují přeměnu analogových kazet na digitální DVD.

[…]

Výše uvedené podobnosti však nestačí k tomu, aby exponované filmy a audiokazety a videokazety na straně jedné a jakýkoli z výrobků osoby podávající námitky na straně druhé byly považovány za podobné. S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému takové výrobky, jako jsou exponované filmy, které jsou používány s přístroji, které tradičně

nahrazují digitální videokamery nebo zařízení, jako jsou audiokazety a videokazety, které jsou tradiční a [sic].“

16 Námitkové oddělení dále shledalo, že mezi přihlášenou ochrannou známkou a ochrannou známkou osoby podávající námitky existuje nebezpečí záměny pro všechny výrobky, které lze považovat za podobné, včetně těch, o nichž se má za to, že vykazují vzdálenou podobnost. Zápis přihlášené ochranné známky byl proto pro tyto výrobky, včetně exponovaných filmů a audiokazet a videokazet, zamítnut.

17 Dopisem ze dne 8. června 2007 námitkové oddělení informovalo účastníky řízení, že mělo v úmyslu zrušit na základě článku 77a nařízení č. 40/94 rozhodnutí ze dne 16. května 2007, z důvodu zjevné procesní chyby, spočívající v neexistenci vyčerpávajícího srovnání seznamů výrobků a služeb. Účastníci řízení byli vyzváni k předložení vyjádření ke vhodnosti tohoto zrušení ve lhůtě dvou měsíců.

18 Žalobkyně podala své vyjádření dopisem ze dne 23. července 2007, který OHIM obdržel dne 24. července 2007. V tomto dopise tvrdila, že osoba podávající námitky dostatečně neprokázala existenci svého staršího práva a že výrobky, na které se vztahují dotčené ochranné známky, nejsou podobné. Navíc uvedla následující:

„Žalobkyně oceňuje záměr námitkového oddělení zrušit své rozhodnutí ze dne 16. května 2007, neboť se tak bude moci předejít zamýšlenému podání odvolání proti tomuto rozhodnutí“.

19 Dne 26. listopadu 2007 jeden z členů námitkového oddělení zaslal účastníkům řízení dopis, ve kterém uváděl toto:

„[OHIM] konečně shledal, že jeho rozhodnutí ze dne 16. května 2007 neobsahuje žádnou zjevnou procesní chybu. Článek 77a se tudíž v projednávané věci neuplatní. Toto rozhodnutí však obsahovalo na straně 4 zjevnou nesprávnost, kterou [OHIM] opravil v souladu s pravidlem 53 [nařízení č. 2868/95]. Tato oprava nemění výsledek rozhodnutí."

20 K tomuto dopisu bylo přiloženo pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 (dále jen „pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007"). Toto nové znění rozhodnutí bylo opatřeno stejným datem jako původní znění a obsahovalo stejný výrok. V tomto novém znění byl třetí pododstavec stránky 4 původního znění (viz bod 15 výše) nahrazen následujícím pododstavcem:

„Zařízení ke zpracování dat osoby podávající námitky představuje širokou kategorii výrobků, která zahrnuje mimo jiné přístroje, které dokáží z exponovaného filmu číst obrazové informace, jež obsahuje, a přeměnit je na optické či elektrické digitální informace (a naopak). Tyto přístroje mohou být prodávány ve specializovaných prodejnách fotografické techniky, a to jak odborníkům, tak osobám zajímajícím se o uvedenou oblast. S ohledem na výše uvedené má [OHIM] za to, že mezi exponovanými filmy a zařízením ke zpracování dat existuje vzdálená podobnost."

21 Dopisem ze dne 26. listopadu 2007 požádala osoba podávající námitky o to, aby byla účastníkům námitkového řízení poskytnuta lhůta k podání odvolání proti opravenému rozhodnutí.

22 Dne 19. prosince 2007 jeden z členů námitkového oddělení napsal účastníkům řízení níže uvedené:

„Berte laskavě na vědomí, že [OHIM] má za to, že [pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007] představuje rozhodnutí, proti kterému lze podat odvolání, a tudíž podle článku 58 nařízení č. 40/94 každý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům. Podle článku 59 nařízení č. 40/94 se odvolání podává písemně u [OHIM] ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí (tj. 26. listopadu 2007) a písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců od téhož data. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku ve výši 800 eur."

23 Dne 24. ledna 2008 podala žalobkyně u OHIM odvolání na základě článků 57 až 62 nařízení č. 40/94 (nyní články 58 až 64 nařízení č. 207/2009), kterým se domáhala jednak zrušení „pozměněného znění rozhodnutí [námitkového oddělení] ze dne 16. května 2007" a jednak zamítnutí námitek v plném rozsahu.

24 Žalobkyně popsala důvody svého odvolání v písemném odůvodnění předloženém dne 17. března 2008. Žalobkyně zejména uvedla následující výtky. Zaprvé změny provedené v původním rozhodnutí nejsou opravami zjevných nesprávností. Tyto změny totiž spočívají v nahrazení rozporného a zčásti nesrozumitelného odůvodnění novými argumenty. Zadruhé výrobky, na které se vztahují kolidující ochranné známky, nejsou podobné. Zatřetí osoba podávající námitky neprokázala, že je majitelkou ochranné známky, na které se zakládají námitky.

25 Osoba podávající námitky nepodala k odvolání žádné vyjádření.

26 Rozhodnutím ze dne 30. října 2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), doručeným žalobkyni dne 14. listopadu 2008, první odvolací senát OHIM odmítl odvolání jako nepřípustné.

27 Zaprvé shledal, že rozhodnutí námitkového oddělení ve svém znění doručeném dne 16. května 2007 nebylo napadnuto odvoláním ve lhůtě stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94 (nyní článek 60 nařízení č. 207/2009), a z tohoto důvodu se stalo konečným.

28 Dopis námitkového oddělení ze dne 8. června 2007, kterým byli účastníci řízení vyzváni k předložení vyjádření ke zrušení uvedeného rozhodnutí, neměl za následek stavení lhůty k podání odvolání.

29 Odpověď žalobkyně na tento dopis nelze považovat za odvolání proti tomuto rozhodnutí. Tato odpověď, která došla OHIM dne 24. července 2007, byla každopádně podána po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání odvolání, jejíž běh započal doručením rozhodnutí.

30 Odvolací senát měl rovněž za to, že nesrozumitelnost původního znění rozhodnutí nebránila žalobkyni v podání odvolání, nýbrž ji naopak měla k podání odvolání podnítit.

31 Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 16. května 2007 v jeho původním znění, podané dne 24. ledna 2008, je tudíž opožděné, a proto musí být odmítnuto jako nepřípustné.

32 Zadruhé odvolací senát připustil, že oprava rozhodnutí ze dne 16. května 2007 je aktem, který se může dotknout zájmů žalobkyně tím, že podstatně mění její právní postavení.

33 Oprava, o kterou se jedná v projednávané věci, se však nedotkla zájmů účastníků řízení ve smyslu článku 58 nařízení č. 40/94 (nyní článek 59 nařízení č. 207/2009). Pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 obsahuje stejný výrok jako původní znění. Dotčená oprava tak tím, že se omezuje na odůvodnění výroku původního rozhodnutí, nezasáhla nepříznivě do právního postavení žalobkyně. Pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 tudíž není aktem napadnutelným odvoláním.

34 Navíc námitkové oddělení upřednostnilo opravu administrativních chyb podle pravidla 53 nařízení č. 2868/95 před zrušením podle článku 77a nařízení č. 40/94 nebo přezkoumáním podle článku 60a posledně zmíněného nařízení, takže nenahradilo původní rozhodnutí novým rozhodnutím.

35 Odvolání bylo tudíž odmítnuto jako nepřípustné též v rozsahu, v němž bylo namířeno proti pozměněnému znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

Návrhová žádání účastníků řízení

36 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– zamítl námitky v plném rozsahu; podpůrně vrátil věc OHIM;

– uložil osobě podávající námitky náhradu nákladů řízení.

37 OHIM navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

38 V této žalobě žalobkyně tvrdí, že odvolací senát neprávem odmítl její odvolání jako nepřípustné, a v prvním bodě návrhového žádání navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně mimoto navrhuje, aby Tribunál zamítl v plném rozsahu námitky nebo aby podpůrně vrátil věc OHIM.

K návrhovému žádání směřujícímu ke zrušení napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

39 Žalobkyně tvrdí, že odvolací senát neprávem shledal její odvolání nepřípustným.

40 Zaprvé vyjádření, které žalobkyně předložila dne 23. července 2007 v odpověď na dopis ze dne 8. června 2007, ve kterém námitkové oddělení informovalo účastníky řízení o svém záměru zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007, mělo podle ní za následek to, že došlo ke stavení lhůty k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí.

41 Podle žalobkyně by totiž bylo nelogické a nespravedlivé, aby každá osoba poškozená rozhodnutím musela podat odvolání proti tomuto rozhodnutí, pokud toto rozhodnutí je současně předmětem zrušovacího řízení. Opačné řešení by mělo za následek koexistenci dvou rozdílných řízení, která by vedly dva různé orgány OHIM a která by mohla vyústit v protichůdné závěry. Navíc by tato dvě řízení zahájená současně proti témuž rozhodnutí mohla vést k odchylným výsledkům. Konečně zrušení rozhodnutí by případně zbavilo odvolání významu.

42 Žalobkyně je toho názoru, že je tedy třeba shledat, že zahájení řízení o zrušení rozhodnutí, k němuž dojde ve lhůtě k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí, staví uvedenou lhůtu.

43 Zadruhé, pokud by zahájení zrušovacího řízení v projednávané věci nemělo za následek stavení lhůty k podání odvolání, zásada ochrany legitimního očekávání by vyžadovala, aby účastníci řízení byli o této skutečnosti uvědomeni a aby byli informováni o nezbytnosti podat odlišné odvolání k odvolacímu senátu.

44 Zatřetí odvolací senát nemohl důvodně tvrdit, že doručení pozměněného znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 není v projednávané věci aktem napadnutelným odvoláním, neboť toto rozhodnutí nevedlo k odlišnému výsledku oproti výsledku uvedenému v původním znění tohoto rozhodnutí. V projednávané věci je třeba přihlédnout k tomu, že pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 nahrazuje rozporné a zčásti nesrozumitelné odůvodnění obsažené v původním znění novým odůvodněním. Předně nelze podat odvolání proti rozhodnutí, které je stiženo vadou spočívající v chybějícím odůvodnění. Kromě toho by měla existovat možnost podat odvolání proti těm částem odůvodnění, kterých se týká změna. OHIM ostatně sdílí názor žalobkyně, jak to vyplývá jak z uvedení lhůty k podání odvolání v pozměněném znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, tak ze znění dopisu ze dne 19. prosince 2007 (viz bod 22 výše).

45 Začtvrté zásada ochrany legitimního očekávání v projednávané věci podle žalobkyně vyžaduje, aby odvolací senát shledal odvolání přípustným. OHIM totiž jasně a výslovně dvakrát uvedl (viz bod 44 výše), že pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 je aktem napadnutelným odvoláním. OHIM byl tedy podle tvrzení žalobkyně povinen řídit se tím, co sám uváděl.

46 OHIM, byť má za to, že odvolací senát správně odmítl odvolání jako nepřípustné, upozorňuje nejprve na chyby, kterých se v projednávané věci dopustilo námitkové oddělení.

47 Zaprvé, odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 je stiženo vadami spočívajícími zejména v rozporné argumentaci a nedokončené větě.

48 Zadruhé, námitkové oddělení zahájilo zrušovací řízení podle článku 77a nařízení č. 40/94, přestože nedošlo k žádné zjevné procesní chybě.

49 Zatřetí, námitkové oddělení použilo pravidlo 53 nařízení č. 2868/95, které dovoluje opravu administrativních chyb, přestože změny provedené v původním znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 nebyly opravami takových zjevných nesprávností, jako jsou gramatické chyby, chyby v psaní nebo jiné druhy chyb, jejichž oprava je zjevně nezbytná, v tom smyslu, že by žádný jiný text, než je ten, který je výsledkem opravy, nepřicházel v úvahu. Jak to odvolací senát správně uvedl, námitkové oddělení v dopise ze dne 26. listopadu 2007 porušilo povinnost uvést odůvodnění, která mu přísluší podle článku 73 nařízení č. 40/94 (nyní článek 75 nařízení č. 207/2009), když neupřesnilo, v čem spočívají administrativní chyby, jejichž oprava je nezbytná.

50 Začtvrté, jak na to rovněž poukázal odvolací senát, dopis ze dne 26. listopadu 2007 byl podepsán pouze jedním členem tohoto oddělení, což je v rozporu s pravidlem 100 nařízení č. 2868/95.

51 Odvolací senát však právem odmítl odvolání podané žalobkyní proti pozměněnému znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 jako nepřípustné, neboť doručení dopisu ze dne 8. června 2007, ve kterém byli účastníci řízení vyzváni k předložení vyjádření

k případnému zrušení rozhodnutí ze dne 16. května 2007, žalobkyni nemělo za následek stavení lhůty k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí, neboť žalobkyně se nemůže v projednávané věci důvodně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání a konečně neboť pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 neovlivňuje právní postavení žalobkyně, a proto není aktem napadnutelným odvoláním.

52 Zaprvé OHIM tvrdí, že z čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 vyplývá, že zahájení zrušovacího řízení podle tohoto článku nezpůsobuje stavení lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí na základě článku 59 téhož nařízení.

53 Navíc OHIM není povinen upozornit účastníky řízení na skutečnost, že v případě zahájení řízení o zrušení nedošlo ke stavení lhůty k podání odvolání.

54 Žalobkyně se proti rozhodnutí ze dne 16. května 2007 neodvolala ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Odvolání podané žalobkyní k odvolacímu senátu mělo tedy za cíl to, aby odvolací senát přezkoumal rozhodnutí, které se stalo konečným, k čemuž nebyl oprávněn.

55 Zadruhé se žalobkyně nemůže v projednávané věci důvodně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání.

56 Žalobkyně byla totiž při doručení rozhodnutí ze dne 16. května 2007, k němuž došlo téhož dne, upozorněna na to, že má dvouměsíční lhůtu k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí.

57 Zahájení zrušovacího řízení také nemusí nutně vést k zamýšlenému zrušení. Za okolností projednávané věci měla žalobkyně tím více důvod k pochybnostem, že rozhodnutí ze dne 16. května 2007 může být zrušeno, neboť vady, kterými bylo toto rozhodnutí stiženo, nebyly zjevnými procesními chybami. Nemohla tedy legitimně očekávat, že dotčené rozhodnutí bude zrušeno s takovou jistotou, že by se mohla zcela bezpečně vzdát možnosti podat odvolání proti částečnému zamítnutí její přihlášky k zápisu.

58 Zatřetí oprava, kterou v projednávané věci provedlo námitkové oddělení, neměla žádný dopad na právní postavení žalobkyně, neboť rozsah zamítnutí přihlášky k zápisu podané žalobkyní zůstal nezměněn.

59 Odvolací senát byl tudíž podle OHIM povinen odmítnout odvolání žalobkyně jako nepřípustné, jak také učinil.

60 Závěrem je OHIM toho názoru, že se odvolací senát nedopustil žádného právního omylu a že by projednávaná žaloba měla být zamítnuta. Nebrání se však tomu, aby Tribunál s přihlédnutím k procesním pochybením, kterých se dopustilo námitkové oddělení, rozhodl po spravedlivém posouzení.

Závěry Tribunálu

– K možnosti podat odvolání proti pozměněnému znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007

61 Z ustanovení článku 57 ve spojení s článkem 58 nařízení č. 40/94 vyplývá, že proti rozhodnutím námitkového oddělení, kterými končí námitkové řízení, mohou účastníci řízení, jejichž požadavkům tato rozhodnutí nevyhověla, podat odvolání k odvolacím senátům OHIM.

62 V odvolání, které podala k odvolacímu senátu, se žalobkyně domáhala zrušení „pozměněného znění rozhodnutí [námitkového oddělení] ze dne 16. května 2007“, jakož i zamítnutí námitek v plném rozsahu.

63 Vzhledem k tomu, že toto odvolání bylo odmítnuto jako nepřípustné v napadeném rozhodnutí, žalobkyně žádá Tribunál, aby toto rozhodnutí zrušil.

64 K učinění závěru, k němuž dospěl v napadeném rozhodnutí, odvolací senát v podstatě shledal, že z důvodu nepodání odvolání ve lhůtě, jejíž běh započal doručením původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, žalobkyně již nebyla legitimována ke zpochybnění tohoto rozhodnutí, a dále že jelikož oprava, kterou provedlo námitkové oddělení, nezměnila rozsah práv na zápis ochranné známky přihlášené

žalobkyní, není pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 aktem napadnutelným odvoláním.

65 Žalobkyně na podporu projednávané žaloby zpochybňuje oba tyto závěry.

66 Především je tedy třeba posoudit otázku, zda pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 je aktem, proti němuž lze podat odvolání k odvolacímu senátu. Je proto nutné předem určit rozsah změn, které námitkové oddělení provedlo v původním znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

67 Původní znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 obsahovalo na straně 4 pododstavec následujícího znění:

„[…] Tento stupeň podobnosti je též zjištěn u audiokazet a videokazet, neboť tyto zahrnují digitální kazety a mohou být použity v digitálních videokamerách. Kromě toho některé přístroje umožňují přeměnu analogových kazet na digitální DVD."

68 Na téže stránce byl však uveden též následující pododstavec plně citovaný níže:

„Výše uvedené podobnosti však nestačí k tomu, aby exponované filmy a audiokazety a videokazety na straně jedné a jakýkoli z výrobků osoby podávající námitky na straně druhé byly považovány za podobné. S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému takové výrobky, jako jsou exponované filmy, které jsou používány s přístroji, které tradičně

nahrazují digitální videokamery nebo zařízení, jako jsou audiokazety a videokazety, které jsou tradiční a [sic]“

69 Ve svém původním znění tak rozhodnutí ze dne 16. května 2007 obsahovalo rozporné posouzení otázky, zda audiokazety a videokazety jsou podobné výrobkům, na které se vztahuje ochranná známka osoby podávající námitky. Navíc námitkové oddělení mělo za to, že exponované filmy nebyly podobné výrobkům, pro které byla zapsána ochranná známka osoby podávající námitky. Nicméně námitkám bylo vyhověno, a přihláška k zápisu podaná žalobkyní byla tudíž zamítnuta jak pro audiokazety a videokazety, tak pro exponované filmy.

70 Oprava rozhodnutí ze dne 16. května 2007, kterou provedlo námitkové oddělení, spočívala v nahrazení pododstavce uvedeného výše v bodě 68 pododstavcem uvedeným níže:

„Zařízení ke zpracování dat osoby podávající námitky představuje širokou kategorii výrobků, která zahrnuje mimo jiné přístroje, které dokáží z exponovaného filmu číst obrazové informace, jež obsahuje, a přeměnit je na optické či elektrické digitální informace (a naopak). Tyto přístroje mohou být prodávány ve specializovaných prodejnách fotografické techniky, a to jak odborníkům, tak osobám zajímajícím se o uvedenou oblast. S ohledem na výše uvedené má [OHIM] za to, že mezi exponovanými filmy a zařízením ke zpracování dat existuje vzdálená podobnost.“

71 Tato oprava tudíž odstranila původní rozpornost ohledně audiokazet a videokazet a protiřečila původnímu závěru, podle něhož neexistovala podobnost mezi exponovanými filmy a výrobky, na které se vztahuje ochranná známka osoby podávající námitky. Naproti tomu výrok zůstal nezměněn.

72 Je třeba připomenout, že námitkové oddělení poté, co nejprve zvážilo možnost zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007, připustilo, že podmínky stanovené v článku 77a nařízení č. 40/94 nebyly splněny. V dopise ze dne 26. listopadu 2007, který byl doručen společně s pozměněným zněním rozhodnutí ze dne 16. května 2007 (viz bod 21 výše), jeden z členů námitkového oddělení uvedl, že původní znění tohoto rozhodnutí obsahovalo zjevnou nesprávnost, která musela být opravena na základě pravidla 53 nařízení č. 2868/95.

73 Podle znění tohoto ustanovení zjistí-li OHIM z moci úřední nebo z podnětu účastníka řízení, že rozhodnutí obsahuje gramatickou chybu, chyby v psaní nebo zjevnou nesprávnost, zajistí, aby odpovědný útvar nebo odpovědné oddělení tuto chybu nebo nesprávnost opravily. Z tohoto znění vyplývá, že opravy provedené na základě tohoto ustanovení mohou mít za cíl pouze opravu pravopisných nebo gramatických chyb, chyb v psaní – jako jsou např. chyby ve jménech účastníků řízení nebo v grafickém provedení označení – nebo chyb, které jsou natolik zjevné, že žádný jiný text, než je ten, který vyplývá z opravy, nepřichází v úvahu.

74 Změny, které byly v projednávané věci provedeny (viz body 67 až 71 výše), spočívaly nejen v doplnění nedokončené věty, jejíž smysl nebyl srozumitelný, ale též v odstranění vnitřní rozpornosti odůvodnění, pokud jde o audiokazety a videokazety, jakož i rozporu mezi odůvodněním a výrokem, pokud jde jak o výše uvedené výrobky, tak o exponované filmy.

75 Je tedy nutno konstatovat, že se oprava původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 týkala samotné podstaty tohoto rozhodnutí, a že se tudíž nejedná o opravu administrativní chyby. V této souvislosti je třeba poznamenat, že rozpornost odůvodnění rozhodnutí ohledně otázky, zda určité výrobky, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a určité výrobky, pro které byla zapsána ochranná známka osoby podávající námitky, jsou podobné či nikoli, může být rozhodnuta v tom či onom

směru. Stejně tak rozpor mezi odůvodněním a výrokem rozhodnutí, vyplývající z toho, že určité výrobky, na které se vztahuje přihlášená ochranná známka, a určité výrobky, na které se vztahuje ochranná známka osoby podávající námitky, nejsou považovány za podobné, třebaže námitkám je ve vztahu k těmto výrobkům vyhověno, může být vyřešena stejně tak zjištěním, že mezi dotčenými výrobky existuje určitý stupeň podobnosti, jako i zamítnutím námitek ve vztahu k těmto výrobkům.

76 Z toho plyne, že text, který nahradil původní text rozhodnutí ze dne 16. května 2007, nebyl zcela jednoznačný a že změnu, která byla v projednávané věci provedena, nelze považovat za opravu některé z nesprávností uvedených v pravidle 53 nařízení č. 2868/95.

77 Tato změna nemohla být provedena ani na základě některého z jiných ustanovení, která námitkovým oddělením dovolují změnit svá rozhodnutí po jejich přijetí a doručení.

78 Jak bylo uznáno v dopise ze dne 26. listopadu 2007, který byl doručen společně s původním zněním rozhodnutí ze dne 16. května 2007, podmínky stanovené v článku 77a nařízení č. 40/94 nebyly splněny, neboť v projednávané věci nebyla shledána žádná zjevná procesní chyba zaviněná OHIM. Námitkové oddělení tudíž nemohlo zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007 a přijmout jiné rozhodnutí.

79 Námitkové oddělení nemohlo v projednávané věci ani využít pravomoci k přezkoumání svých rozhodnutí stanovené v článku 60a nařízení č. 40/94, neboť výkon této pravomoci je podmíněn podáním odvolání k odvolacímu senátu, a je nesporné, že

žalobkyně nepodala ve lhůtě stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94 odvolání proti původnímu znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

80 Jak uvádí jedenáctý a dvanáctý bod odůvodnění nařízení č. 40/94, zákonodárce měl přijetím tohoto nařízení v úmyslu vymezit pravomoci OHIM a všech oddělení tohoto úřadu. Obvyklým prostředkem k napadení rozhodnutí vydaných námitkovými odděleními je tak podání odvolání stranami, jejichž zájmy jsou těmito rozhodnutími dotčeny, podle hlavy VII nařízení č. 40/94 (nyní hlava VII nařízení č. 207/2009). Kromě toho, nařízení č. 40/94 stanoví tři případy, ve kterých námitková oddělení mohou sama změnit rozhodnutí, která vydala, a sice případy, o kterých je pojednáno v bodech 72 až 79 výše. Tyto případy jsou uvedeny taxativně. Z obecné systematiky správních procesních pravidel zavedených nařízením č. 40/94 totiž vyplývá, že námitková oddělení v zásadě vyčerpávají svou pravomoc tím, že vydají rozhodnutí podle článku 43 tohoto nařízení (nyní článek 42 nařízení č. 207/2009), a nemají pravomoc vzít rozhodnutí, která vydala, zpět nebo tato rozhodnutí změnit, kromě případů vymezených právními předpisy.

81 Nicméně jak již bylo připomenuto, oprava rozhodnutí ze dne 16. května 2007 očividně není opravou zjevné nesprávnosti a nespadá pod žádný z jiných případů stanovených v nařízení č. 40/94.

82 Oprava původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 byla tudíž provedena mimo případy stanovené nařízením č. 40/94, v nichž námitková oddělení mohou změnit svá rozhodnutí. Postrádala tedy jakýkoli právní základ, jak se na tom ostatně

shodly žalobkyně ve svém odvolání k odvolacímu senátu a odvolací senát v napadeném rozhodnutí, jakož i OHIM ve svém vyjádření k žalobě v rámci tohoto řízení.

83 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že aktům orgánů, institucí a úřadů Evropské unie v zásadě svědčí presumpce legality, a zakládají tedy právní účinky, i když jsou stiženy vadami, tak dlouho, dokud nejsou zrušeny nebo vzaty zpět. Nicméně výjimkou z této zásady jsou akty stižené vadou, jejíž závažnost je tak zjevná, že nemůže být strpěna v unijním právním řádu, a tyto akty musí být pokládány za akty bez právního účinku, dokonce i bez návrhu, to znamená musí být považovány za právně nicotné. Tato výjimka směřuje k zachování rovnováhy mezi dvěma základními, ale někdy si vzájemně odporujícími požadavky, jež musí právní řád splňovat, a sice mezi stabilitou právních vztahů a dodržováním legality. Závažnost právních následků spojených se zjištěním nicotnosti aktu předpokládá, že z důvodů právní jistoty je toto zjištění vyhrazeno jen pro skutečně zcela krajní případy (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1957, Algera a další v. Společné shromáždění, 7/56 a 3/57 až 7/57, Recueil, s. 81, 122; ze dne 12. května 1977, Hebrant v. Parlament, 31/76, Recueil, s. 883, bod 23; ze dne 26. února 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. Komise, 15/85, Recueil, s. 1005, body 10 a 11, a ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, body 48 až 50).

84 Soudní dvůr tak měl za to, že z důvodu neexistence zvláštních okolností, které by odůvodňovaly takovéto prodlení, hodnotící posudek přijatý s konečnou platností správou více než patnáct měsíců po skončení období, pro které byl vypracován, je právně nicotný (rozsudek Hebrant v. Parlament, bod 83 výše, body 22 až 26).

85 Kromě toho Soudní dvůr judikoval, že v rámci žaloby pro nesplnění povinnosti mu přísluší ověřit, zda ustanovení sekundárního práva, jejichž porušení je namítáno, spadají do pravomoci přenesené na Společenství, a nepostrádají tak z tohoto důvodu jakýkoli právní základ v právním řádu Společenství, třebaže dotčené rozhodnutí nebylo napadnuto žalobou na neplatnost ve stanovené lhůtě, a stalo se tak konečným

(rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 1969, Komise v. Francie, 6/69 a 11/69, Recueil, s. 523, body 11 až 13).

86 Tyto precedenty dokládají, že vady, které vedou unijní soud ke zjištění, že akt je právně nicotný, se liší od protiprávností, jejichž zjištění v zásadě vede ke zrušení aktů podléhajících přezkumu legality podle Smlouvy, nikoli svou povahou, ale svou závažností a zjevností. Za právně nicotné akty musí být totiž považovány akty stižené vadami, jejichž závažnost je natolik zjevná, že se dotýká jejich zásadních náležitostí (v tomto smyslu viz rovněž rozsudek Komise v. BASF a další, bod 83 výše, body 51 a 52).

87 Jak bylo uvedeno v bodech 72 až 82 výše, v projednávané věci bylo pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 stiženo vadami dotýkajícími se zásadních náležitostí tohoto aktu, jejichž celková závažnost a zjevnost nemohla uniknout ani účastníkům námitkového řízení, ani odvolacímu senátu.

88 Odvolací senát totiž uvedl, že člen námitkového oddělení, který jako jediný podepsal dopis oznamující žalobkyni pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, neodůvodnil uplatnění pravidla umožňujícího opravu zjevných nesprávností v projednávané věci (bod 11 napadeného rozhodnutí).

89 Jen pro úplnost je třeba dodat, že sám OHIM v bodech 27 až 32 vyjádření k žalobě poukázal, rovněž bez návrhu, na závažnost protiprávnosti, kterou bylo stiženo pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

90 Stejně tak v odvolání, které podala k odvolacímu senátu, žalobkyně ohledně částí napadeného rozhodnutí citovaných v bodě 15 výše uvedla následující:

„Závěr OHIM, podle kterého [původní znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 bylo stiženo] ‚zjevnou nesprávností', nelze přijmout.

Přezkum strany 4, na kterou poukazuje OHIM, vypovídá o tom, že některé věty jsou jen stěží srozumitelné:

[…]

Citované části si vzájemně odporují, ale v žádném případě nepředstavují zjevnou nesprávnost. Který z těchto dvou názorů musí být považován za zjevně chybný?

Konečně, třetí [pododstavec] je přerušen uprostřed věty […] [Tento pododstavec] tak není srozumitelný.

Srovnáme-li však třetí [pododstavec] strany 4 [původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007] se třetím [pododstavcem] [pozměněného znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007], lze shledat, že nebylo třeba doplnit úvodní větu, ale že došlo k vložení naprosto odlišných částí obsahujících zejména nové argumenty vztahující se ke ‚vzdálené podobnosti mezi exponovanými filmy a zařízeními ke zpracování dat'. Tyto nové argumenty [nepředstavují opravu] zjevné nesprávnosti, a změna [rozhodnutí

ze dne 16. května 2007] se tudíž nezdá být v souladu s právními předpisy o ochranné známce Společenství."

91 Na zjevnou protiprávnost, kterou je stiženo pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, tak poukázala jak žalobkyně, tak odvolací senát i OHIM během řízení před Tribunálem.

92 Jak bylo shledáno v bodě 82 výše, námitkové oddělení přitom v den, kdy bylo bez jakéhokoli právního základu vydáno pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, již vyčerpalo svou pravomoc k rozhodnutí o námitkách. V této souvislosti je nutno uvést, že tento nedostatek pravomoci představuje vadu, která se týká zásadních náležitostí dotčeného aktu, a tudíž je třeba tento akt shledat nicotným (viz bod 86 výše).

93 Odvolací senát, k němuž bylo podáno odvolání proti takovémuto aktu, byl tudíž povinen shledat jeho právní nicotnost a prohlásit jej za od počátku neplatný, jak to ostatně uznal OHIM ve své odpovědi na otázky, které Tribunál položil v souvislosti s touto otázkou účastníkům řízení.

94 Z toho vyplývá jednak to, že se odvolací senát dopustil právního omylu tím, že zkoumal, zda pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 ovlivňovalo právní postavení žalobkyně, a tím, že odmítl odvolání proti tomuto aktu jako nepřípustné, a jednak to, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z úřední povinnosti, neboť neprohlásilo tento akt za od počátku neplatný.

95 Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že rozsah práv na zápis ochranné známky, jejíž zápis byl požadován žalobkyní, byl vymezen původním zněním rozhodnutí ze dne

16. května 2007. Z písemností ve spise předloženém žalobkyní Tribunálu přitom vyplývá, že toto rozhodnutí jí bylo doručeno téhož dne. Žalobkyně tedy měla podle článku 59 nařízení č. 40/94 podat odvolání ve lhůtě dvou měsíců od tohoto data. Žalobkyně však nepopírá, že nepodala odvolání proti tomuto rozhodnutí před uplynutím této lhůty. V důsledku toho je třeba shledat, že žalobkyně již nebyla v zásadě legitimována v den, kdy podala odvolání k odvolacímu senátu, ke zpochybnění opodstatněnosti rozhodnutí námitkového oddělení.

96 Je však třeba přezkoumat argumenty žalobkyně týkající se následků sdělení záměru OHIM před uplynutím lhůty k podání odvolání, jejíž běh započal doručením původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, zrušit toto rozhodnutí, jakož i argumenty žalobkyně vycházející ze zásady ochrany legitimního očekávání.

– K následkům doručení dopisu ze dne 8. června 2007 na uplynutí lhůty k podání odvolání

97 Dopisem ze dne 8. června 2007 (viz bod 17 výše) byla žalobkyně informována o záměru námitkového oddělení zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

98 Žalobkyně tvrdí, že doručení tohoto dopisu, k němuž došlo ve lhůtě k podání odvolání, jejíž běh započal doručením původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, musí být zohledněno při posouzení přípustnosti jejího odvolání k odvolacímu senátu. Žalobkyně rovněž poukazuje na skutečnost, že na dopis ze dne 8. června 2007 odpověděla ve lhůtě, která jí byla v tomto dopise stanovena.

99 V této souvislosti je zaprvé třeba uvést, že sdělení účastníkům námitkového řízení záměru zrušit rozhodnutí podle čl. 77a odst. 2 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 80 odst. 2 nařízení č. 207/2009) představuje pro námitkové oddělení povinné konzultační opatření, jehož cílem je umožnit účastníkům řízení uplatnit svá stanoviska k opodstatněnosti či neopodstatněnosti tohoto zrušení a poskytnout tak OHIM informace pro posouzení otázky, zda podmínky stanovené v čl. 77a odst. 1 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009) jsou splněny. Za těchto okolností nemohla mít žalobkyně žádnou jistotu, s ohledem na dopis ze dne 8. června 2007, jaké rozhodnutí ohledně zrušení rozhodnutí ze dne 16. května 2007 OHIM přijme.

100 Zadruhé je třeba podotknout, že z čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 vyplývá, že zrušovací řízení nemá žádný vliv na právo účastníků řízení na podání odvolání proti rozhodnutí, jehož zrušení je zamýšleno.

101 Vzhledem k chybějícímu výslovnému upřesnění v nařízení č. 40/94 nemůže mít zahájení konzultace dotčených účastníků řízení před zrušením rozhodnutí, podle čl. 77a odst. 2 tohoto nařízení, za následek stavení lhůty k podání odvolání stanovené v článku 59 téhož nařízení [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2009, Okalux v. OHIM – Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, Recueil, s. II-2477, bod 34].

102 Kromě toho musí být odmítnuty argumenty žalobkyně vycházející z rozpornosti koexistence odvolacího řízení a zrušovacího řízení.

103 Zaprvé, i za předpokladu, že by koexistence obou výše uvedených řízení skutečně vykazovala rozpornost, takové zjištění v žádném případě neumožňuje zmařit uplatnění bezpodmínečných, jasných a přesných ustanovení právních předpisů týkajících se jak podmínek zrušení, tak lhůt pro podání odvolání k odvolacím senátům.

104 Zadruhé tvrzená rozpornost není prokázána. Zrušovací řízení může být skončeno rychle a musí být ukončeno ve lhůtě šesti měsíců od doručení rozhodnutí. Třebaže je s ohledem na platné procesní lhůty málo pravděpodobné, že odvolací senát rozhodne před skončením zrušovacího řízení, pro případ, že by rozhodnutí potvrzené odvolacím senátem bylo následně zrušeno, znamenalo by to jednoduše to, že bude muset být vydáno nové rozhodnutí, a pro případ, že by rozhodnutí bylo odvolacím senátem zrušeno, znamenalo by to, že se řízení o zrušení tohoto rozhodnutí stane bezpředmětným. Kromě toho za předpokladu, že by rozhodnutí, které bylo napadeno odvoláním, bylo zrušeno, odvolací senát by musel shledat, že již není namístě rozhodnout o odvolání. Žalobkyně tedy nemůže důvodně tvrdit, že zahájení zrušovacího řízení souběžně s podáním odvolání proti témuž rozhodnutí může vést k rozpornému výsledku.

105 Konečně zpochybnění žalobkyní opodstatněnosti rozhodnutí ze dne 16. května 2007 v rámci zrušovacího řízení, které je samostatným řízením ve vztahu k odvolacímu řízení upravenému v článku 57 a násl. nařízení č. 40/94, nemůže být považováno za odvolání podané proti dotčenému rozhodnutí. Podání odvolání totiž podléhá splnění procesních náležitostí – zahrnujících uhrazení poplatku – a formálních náležitostí, které žalobkyně nesplnila. V každém případě i za předpokladu, že by dopis obsahující vyjádření žalobkyně předložený dne 23. července 2007 mohl být považován za odvolání podané proti rozhodnutí ze dne 16. května 2007, by toto odvolání bylo podáno po lhůtě.

106 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že doručení dopisu ze dne 8. června 2007 mělo za následek stavení lhůty k podání odvolání, jejíž běh započal doručením původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

– K argumentům žalobkyně vycházejícím ze zásady ochrany legitimního očekávání

107 Žalobkyně tvrdí, že mohla podat odvolání proti pozměněnému znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 z důvodu legitimního očekávání, které vyvolal dopis napsaný jedním z členů námitkového oddělení dne 19. prosince 2007 (viz bod 22 výše). Poukazuje též na to, že dodržení této zásady vyžadovalo, aby jí OHIM sdělil, že doručení dopisu ze dne 8. června 2007, který ji informoval o záměru OHIM zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007 (viz bod 17 výše), nemělo za následek stavení lhůty k podání odvolání.

108 Podle ustálené judikatury platí, že i když neexistuje příslušná právní úprava, má možnost dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání každý jednotlivec, u něhož orgán tím, že mu poskytl konkrétní ujištění, vyvolal podloženou naději. Taková ujištění jsou tvořena, bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, konkrétními, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů [viz rozsudek Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Kachakil Amar v. OHIM (Podélná čára zakončená do trojúhelníku), T-388/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 26 a citovaná judikatura].

109 Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujištění poskytnutá správou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. února 2006, TEA-CEGOS a STG v. Komise, T-376/05 a T-383/05, Sb. rozh. s. II-205, bod 88 a citovaná judikatura).

110 Podle judikatury se tedy účastníci řízení nemohou dovolávat nečinnosti správy, aby uplatnili porušení zásady ochrany legitimního očekávání. Za těchto okolností skutečnost, že dopis zaslaný účastníkům řízení dne 8. června 2007, ve kterém jeden z členů námitkového oddělení vyjádřil záměr zrušit rozhodnutí ze dne 16. května 2007, neuváděl, že zahájení zrušovacího řízení nemělo za následek přerušení či stavení lhůty k podání odvolání stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, nemůže být považována za skutečnost, jež by mohla u žalobkyně vyvolat podložené naděje ohledně přerušení či stavení této pevné lhůty, na jejíž existenci byla upozorněna při doručení rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

111 Je však nesporné, že jeden z pracovníků OHIM v dopise ze dne 19. prosince 2007 sdělil účastníkům řízení, že pozměněné znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 je rozhodnutím, proti kterému lze podat odvolání ve lhůtě, jejíž běh počíná doručením tohoto nového znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

112 Je třeba konstatovat, že tento dopis pouze sděluje účastníkům řízení před námitkovým oddělením, že mohou podat odvolání proti pozměněnému znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, které jim bylo doručeno dne 26. listopadu 2007. Takové sdělení konkrétně a bezpodmínečně neznamená, že žalobkyně ještě mohla v tento den podat odvolání proti původnímu znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, které je, jak bylo shledáno výše (viz body 93 až 95 výše), jediným aktem působícím právní účinky v projednávané věci.

113 Žalobkyně se přitom každopádně nemůže dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání, aby se tak vyhnula prekluzi, k níž došlo tím, že ve stanovené lhůtě nepodala odvolání proti původnímu znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007.

114 Pokud jde o možnost dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání za účelem vyhnutí se prekluzi, z judikatury totiž vyplývá, že navrhovatel musí být schopen

prokázat podloženou naději vycházející z konkrétních ujištění podaných správou, která mohla vést k omluvitelnému omylu u procesního subjektu v dobré víře, jenž prokázal veškerou řádnou péči požadovanou od běžně informovaného subjektu (usnesení Soudního dvora ze dne 13. prosince 2000, Sodima v. Komise, C-44/00 P, Recueil, s. I-11231, bod 50).

115 V projednávané věci žalobkyně s přihlédnutím k nevratnosti lhůty k podání odvolání, která jí byla mimoto připomenuta při doručení původního znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007, tím, že v této lhůtě nepodala alespoň preventivně proti tomuto rozhodnutí odvolání, neprokázala řádnou péči běžně vyžadovanou k tomu, aby se mohla dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání (v tomto smyslu viz rozsudek OKATECH, bod 101 výše, bod 53).

116 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že odvolací senát neprávem odmítl odvolání jako nepřípustné v rozsahu, v němž zpochybňovalo opodstatněnost rozhodnutí přijatého námitkovým oddělením.

K návrhovému žádání směřujícímu k tomu, aby Tribunál zamítl námitky v plném rozsahu

Argumenty OHIM

117 OHIM tvrdí, že pravomoc Tribunálu je vymezena v článku 63 nařízení č. 40/94 (nyní článek 65 nařízení č. 207/2009), a že se proto omezuje na přezkum legality rozhodnutí

odvolacích senátů, který může případně vést pouze ke zrušení nebo změně těchto rozhodnutí. Návrh žalobkyně, aby Tribunál zamítl námitky, je tudíž nepřípustný.

Závěry Tribunálu

118 Druhým bodem návrhového žádání se žalobkyně domáhá, aby Tribunál po zrušení napadeného rozhodnutí zamítl v plném rozsahu námitky podané majitelkou starší španělské obrazové ochranné známky dm.

119 Podle čl. 63 odst. 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 65 odst. 3 nařízení č. 207/2009) má unijní soud pravomoc rozhodnutí odvolacích senátů zrušit nebo je změnit. V tomto ohledu návrh, aby Tribunál přijal rozhodnutí, které měl podle jednoho z účastníků řízení přijmout odvolací senát, spadá do pravomoci změnit rozhodnutí odvolacího senátu, stanovené v čl. 63 odst. 3 nařízení č. 40/94 [v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 12. září 2007, Koipe v. OHIM – Aceites del Sur (La Española), T-363/04, Sb. rozh. s. II-3355, body 29 a 30, a ze dne 11. února 2009, Bayern Innovativ v. OHIM – Life Sciences Partners Perstock (LifeScience), T-413/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 14 až 16].

120 Jak již však bylo shledáno (viz bod 116 výše), odvolací senát správně použil pravidla týkající se přípustnosti odvolání, když dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna popírat opodstatněnost rozhodnutí, kterým námitkové oddělení rozhodlo o námitkách. Z toho vyplývá, že návrhové žádání žalobkyně směřující k tomu, aby Tribunál zamítl výše uvedené námitky, musí být v důsledku toho zamítnuto.

K návrhovému žádání směřujícímu k tomu, aby Tribunál vrátil věc OHIM

Argumenty OHIM

121 OHIM tvrdí, že je povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutím Tribunálu podle čl. 63 odst. 6 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009). Z toho vyplývá, že návrhy na uložení příkazu vůči OHIM předložené Tribunálu jsou nepřípustné.

Závěry Tribunálu

122 Podle čl. 63 odst. 6 nařízení č. 40/94 je OHIM povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutím vydaným unijním soudem. Z toho vyplývá, že návrhové žádání žalobkyně předložené podpůrně, směřující k tomu, aby Tribunál vrátil věc OHIM, je bezpředmětné, a tudíž nepřípustné.

K nákladům řízení

123 Návrhové žádání žalobkyně směřující k tomu, aby byla osobě podávající námitky uložena náhrada nákladů řízení, musí být zamítnuto, neboť posledně uvedená se neúčastnila řízení před Tribunálem.

124 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může však Tribunál uložit účastníku, a to i když měl ve věci úspěch, náhradu nákladů, které uvedený účastník způsobil druhému účastníkovi řízení bezdůvodně nebo zlovolně.

125 Za okolností projednávané věci je třeba zohlednit zaprvé to, že původní znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 obsahovalo nesrozumitelné odůvodnění, zadruhé závažnost protiprávnosti způsobené při doručení pozměněného znění rozhodnutí ze dne 16. května 2007 a zatřetí to, že žalobkyně byla podnícena k podání odvolání k odvolacímu senátu dopisem, který jí OHIM zaslal dne 19. prosince 2007. Všechny náklady vynaložené žalobkyní v rámci tohoto řízení je proto třeba považovat za způsobené bezdůvodně ve smyslu čl. 87 odst. 3 jednacího řádu, a z tohoto důvodu uložit OHIM náhradu všech nákladů řízení, přestože to žalobkyně nepožadovala.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 30. října 2008 (věc R 228/2008-1), týkající se námitkového řízení mezi Distribuciones Mylar, SA a dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, se zrušuje v rozsahu, v němž

neshledalo pozměněné znění rozhodnutí námitkového oddělení ze dne 16. května 2007 od počátku neplatným.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) OHIM se ukládá náhrada nákladů řízení.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. září 2011.

Podpisy.